

Odstíny šedé po česku

Anna Šochová

Ve stejnou chvíli, kdy tento velmi objemný pan poslanec strnul a z jeho tváře se stala nečitelná maska, poznala ho. Říkala mu tehdy Mlsný kocour nebo Prasátko? Zase měla před očima tu jeho navlhlou mlsnou tlamičku pod knírkem. Ztloustl ještě víc a vlasy mu prořídly, pacholkovi. Jak je to dlouho? Patnáct roků? Moment, potkala ho někdy... V devadesátém šestém? Přesně tak. Rok před Jamesem.

Nynější paní Dagmar Hall stiskl Prasátko ruku zlehka, stylem leklé ryby. Už se ovládal, ale paní Hall se v hlavě roztočily otázky. Tohle že je zdejší významný politik? Ani základní prvky komunikace se nenaučil! Ledaže by ho skutečně vyděsila. Hm, že by až tak? Ach, to je dokonce roztomilé!

S neutrální laskavostí manželky možného mecenáše sdělila dalšímu panu „Možná brzy opravdu důležitému“, že ji těší. Pomyslela si, že to tady dopadlo hůř, než si dosud uměla představit. Když je i TOHLE v parlamentu... Jak to vlastně tehdy bylo?

*

Dáša věděla, že je celkem hezká a dost dobrá, aby si zasloužila něco lepšího, než fůra ostatních. Někoho lepšího, přesněji řečeno. Jenže to se nejdřív musí vypracovat na pozici nebo do společnosti, kde dotyčného potká. Například tím, že získá dalšího inzerenta. Tenhle by mohl vyjít. Skousla rty, nejdřív spodní a potom horní ret. Zvedla hlavu, srovnala záda a zazvonila.

„Dobrý den. Jsem Dagmar M. z firmy D-kontakt a přicházím podle naší dohody...“

Stisk ruky průměrný, snad trochu měkký jako polštářek. Oční kontakt by ušel, vypadal vlídně.

„Ovšem, pojdte dál.“

Ještě nikdy nebyla v kanclu v bytě. Pokud věděla, tenhle pan Graublock má firmu zajetou, se slušným obratem. Ovšem na to, že ona přišla přesně, se ten člověk ještě v předsíni doutíral do ručníku za krkem. Jako po sprše nebo zpocený Stopař. Hm.

Byl bez županu, takže platí to první, Stopař to nebude. Zaujala ji pobídka k vyzutí. Divné, ale proč ne. Ze střevíčků se vyzula lehce a určitě elegantně. Na další pobídnutí nereagovala. Radši zůstala jen tak, protože nabídl unošené pantofle, které byly prostě příšerné. Jéžíš, teď aby tu šlapala bosá v punčochách, to je věc! Nicméně, jsme v Čechách, tohle se občas děje, že.

Zavedl ji do kuchyně s kostkovanými závěsy. Všechno tu bylo modrobílé, vládly kostičky nebo cibulák. Ten bylo možno rozeznat i na seprané chňapce. Na Dášu přitom dýchlo cosi důvěrně známého. Na chvíli zalétla jinam.

Máma měla pořád kuchyň nazeleno s béžovým pruhem, ale bez cibuláku, pochopitelně. Ano, taktéž s nádobím do barvy. Snažila se dohnat krásu z magazínů a vylezla jí z toho nakonec chudá honička za vkusem. Trvala však na ní i teď, pár let po revoluci, kdy už je všeho dostatek.

Dáše se mihly útržky mámina vychloubání, když v krámě urvala jediný kousek něčeho dokonalého, který dostali. Tragikomická, zoufalá snaha o sladěnou dokonalost. Jenže to je máma, u ní to pořád vypadá nově. Zato tyhle omšelé dozvuky předpotopních zápasů o „krásno“, to je fakt síla. Dneska hodně velká. Přišla do muzea nebo co?!

Vždyť končí dvacáté století, proboha! Po dobrých šesti letech možností a novinek tu Dáša trčí uprostřed panelákové upachtěnosti, sešlé věkem.

Copak tenhle chlap nedá manželce pár drobných na nové vybavení? Fakt, že ne. Ani kravinky od Vietnamců tu nikde nemá. Kredit možného klienta v Dášině myslí vzhledem k tomu padal dolů jako shozený ze skály.

„Dáte si kávu, čaj?“

Vzpamatovala se. Podle školení se sluší v kanceláři a tedy i v bytě něco pochválit, ale čeho se, proboha, tady chytit?! Když nevím, co říkat, nastupuje vlídnost a svit oka. Nasadila blažený úsměv číslo tři. Zafungoval. Šéf zasilatelství s několika milionovým obratem Dáše pohostinně ukázal na ošoupaný sedák stejně ošoupané židle. Pralo se to někdy vůbec? Opěradlo má vršek ošmatlaný, neměla by se moc opírat...

Poslušně usedla k igelitové plachtě přes ubrus. Samozřejmě bílý s potiskem cibuláku. Jen tak pro formu mrkla na povislé okraje. Máma ji vždycky drezírovala, ať pořádně drbe voskované plátno i z rubu, jinak se do něj zažere špína. Což tady fungovalo, dobrých pět čísel vzlínala od krajů nahnědlá používáním. Kristova noho! Dáša se štítěla pohnout. Nicméně zašveholila, aby příjemně otevřela rozhovor:

„Máte to moc hezky sladěné.“

Těžce lhala, ale znělo to přirozeně, oddechla si.

„To moje bejvalka,“ mávl rukou. „Ale připadá mi to dobrý. Jsem na klasiku, víte? Nezvu vás vedle do kanceláře, ono je to spíš skladiště...“

Obdivně se rozhlédla a přikývla. Kruci, od minuty by mohla na DAMU! Pokud tady nějaká klasika byla, existovala pod její úroveň vnímání. Klient má ovšem vždycky pravdu. A je lepší být v kuchyni, než kdyby měl kancl třeba v ložnici. Na druh čaje se jí pan Graublock neptal,

rovnou strčil do hrníčku sáček Pigi. Aha, to je ta klasika. Začínala se bavit. Blechy tu snad nebudou a hadry se vyperou, užívejme dne!

„Sladíte? Kolik kostek?“

On snad nemá na cukřenku... Omrkla letitý puclák s pytlíkem. Modrý proužek, samozřejmě. K přežití tohoto jednání bude nutná energie, takže dvě – ne, tři kostky.

Spokojeně se usmál. Všimla si, že mu zpod šedého knírku vylezly buclaté rtíky jako mlsnému kocourovi. Nebo růžovému prasátku. Popotáhl, skoro chrochtнул. Takže Prasátko? Vypadal náramně spokojeně, od hlavy k patě. Přičetla mu k dobru, že má polokošili, modrou jako ta kuchyně, ne moc těsnou, aby příliš neobepínala břišní blahobyt. Černé tepláky měly aspoň modré lampasy. Taktéž klasika, tenhle pán zastydl u šustřákových adidasek. Ne právě nových. Takové frčely, když ještě chodila do školy. Prasátko mlasknul.

„Nečekal jsem tak... Vy byste mohla dělat cokoliv.“

Velkomyslně pominula možný podtext. Koketně si odhodila vlasy z ramene na záda. To jen tak pro formu, aby viděl, že jí zalichotil. Co taky mohla dělat, s tím čajem si nastavila příliš mnoho času. Než odtud vypadne, to bude věc!

V duchu si Dáša pogratalovala, že má dneska výstřih hodně nevinný. Sukni měla delší, vyhrála to i s ní. Až na ten rozparek. Nesmí si přehodit nohu přes druhou! Na téhle straně určitě ne, jinak by Prasátkovi očička šmejdila víc, než teď. Přišla sjednat obchod a tady bude čistá dohoda bez sexy bonusů! Prasátko se nedráždí.

Podle referencí a hlase v telefonu Graublocka tipovala na zakázku, která vynese tak tisícovku, možná dvě. Teď si nebyla jistá ničím, protože byl

naprosto nečitelný. Tedy obchodně. Kolik váží? Tunu? Skoro padesátník, bílé vlasy a modré oči, takový dobře živený manekýn z německých letáků. Vlastně vyžranější. Místo kožených kalhot laciné šustáky.

Konečně se posadil. Hm, posadil, blahobytně se rozložil na židli, kolenem se dotkl její nohy a vypadalo to, jako kdyby tipoval, jestli správně zamířil mezi Dášina kolena. Je ten stůl tak úzký nebo má Prasátko místo nohou tykadla?! Naštěstí udělal nenápadného, hodil pracovní dotaz a tím pádem konečně začali mluvit o tom, proč přišla. Vytáhla nabídky, vysvětlovala, proč je zrovna jejich almanach kontaktů vhodný, jakou už má tradici.

Vypadalo to dobře. Po tom katastrofálním úvodu dokonce velice dobře. Vyslechl ji, ptal se rozumně, nešťoural a neshazoval. Měl okamžitě zájem o zviditelnění nejmíň za patnáct stovek, což bylo dobré. Ovšem s tím, že by se znovu sešli za čtyři dny, protože pan Graublock ještě promyslí detaily, něco si propočte a tak. Potom povykládal o životě upracovaného, osamělého muže, který má sice přítelkyni, ale daleko, v Praze. Na druhé straně by ale přál každému zažít ty skvělé kulturní příležitosti.

Nebyl první, co by si zakázku promýšlel, ve finiši bývalo tak padesát na padesát, že zakázka klapne. Dáša se v duchu pochválila, jak to sfoukla a dopila odporný čaj. Staré kopřivy by chutnaly proti tomuhle bohovsky. Nedržely by pachuč v puse. Opět úsměv číslo tři, zvedla se, rozloučila a plynule v předsíni vklouzla do střevíčků. Za čtyři dny se uvidí.

Když stála podruhé u těch samých dveří, moc se na obchodování netěšila. Měla těžké dny, všude ji odmítali a šéfstvo tlačilo, aby už konečně dotáhla zakázku. Pár klientů v Dášině obvodě skončilo a navíc

v přiděleném seznamu narazila na totálně hluchou oblast. Zhruba dvanáct firem, které v tomto týdnu našla, mělo jen adresu a na místě o nich nikdo nevěděl. Je to v háji, škrtání jí nikdo neproplatí, sakra!

Šmejdila městy v krizovém režimu. Předem, ještě před kontaktem omrkávala firmy, kolem kterých měla cestu a ještě o nich neslyšela. Prostě cestou za obchodem očíhla terén pro další cestu. Průměrně tak jeden škrtanec na dvě obhlídky. Jenže zrovna teď to neplatilo, poměr se obrátil a znásobil. Jako na potvoru! Čeho je moc, toho je příliš. Z tohohle týdne ani telefon nezaplatí.

Dáša zazvonila u Graublocka a neměla nijak líbeznou náladu. Když zahlédla slovuťného majitele firmy, rozsvítil se jí v hlavě nápis Prasátko. Málem vyslovila nahlas, že je pořádný prototyp burana. A to viděla jen jeho nátělník a ucítila zapíchnutí pohledu ve svém výstřihu. Měla zase celkem bezpečnostní zapnutí, ale pan Graublock, jak ji zpoza dveří mávnutím paže zval dovnitř, zakončil pohyb někde u těla, jako kdyby si srovnal kalhoty.

Nohy samy udělaly krok dovnitř, jak se ovládala a dělala přátelskou a obchodnickou přívětivou. Nečekala na další pokyny, hbitě se zula, s myšlenkou dokončit obchod a vypadnout z tohohle městečka.

Bohužel se neohlédla, nevšimla si včas, že je ten krasavec v trenkách. Dveře zaklaply. Ona mířila do kuchyně a potom jí došlo, co za ní přišlo. Na zlomek vteřiny zpanikařila. Zahlédla na lince připravený puclák s pigi sáčkem a vnutila si shovívavé pomyšlení na vedro venku (a jen kvůli zouvání u Graublocka si vzala punčocháče) a mají dnes dohodnout zakázku za tisíc a možná ještě víc provize. Účet za telefon a kus opravy auta, Dášo!

Když ji zase usadil a dal vařit vodu, skutečně bylo jasné, že si předtím za dveřmi nadhodil pytlík v trenkách. Udělal to znovu. Měl nějaké svrbění, evidentně. Pohyb nebylo možné zaměnit, chlapů při něm už viděla dost. Fuj tajbl.

Buran, buran, debil. Jestli po ní vyjede... Tak co?! Dáša si zopakovala, co by tak mohla při nějaké důvěrnosti dělat. Utéct není, kudy, panelák je těsný a Graublock široký. Na kopnutí tu moc místa není, ale praštit ho po hlavě? To by šlo, vázou to klidně zvládne. Přátelsky se usmála na předmět z těžkého skla s umělou květenou. Pěkně letitou, té se už nedá ublížit.

Mohla by odejít? Těžko. Vyvolala by tím dvoj nebo rovnou jednosmyslné hrátky. Ne, neprovokovat, držet hranice. Lepší bude dělat, že jeho debilitu nevnímá. Pořád ještě může vyhrát svou provizi... A jestli to jen trochu půjde, dostane z něj formát na celou stránku! Jo, to by šlo.

Poděkovala za čaj a lehce se dotkla rty okraje hrnku. Pán sedl naproti, koleno zase až k ní a tentokrát vysunul i tlapu. Schovala nohy pod židli a držela je u sebe, jako kdyby mezi nimi měla příslovečnou tabletku acylpyrinu. Mamka říkává, že držet aspirin oběma nohama je nejlepší antikoncepce. Prasátko vzdychl a teskně zíral na Dášin zapnutý knoflíček, první pod krkem. Rozhodla se být medová, možná ten jeho svědivý rozkrok nebude až tak na škodu, třeba se mu mozek právě teď příhodně odkrvuje. Vyřídí obchod a prchne včas, než ta jeho očička zatouží vidět víc, než zapnutou halenku.

„Domluvili jsme se, že dnes upřesníme vaši objednávku, pane Graublocku...“

„Ale dnes je takové horko, kdo by myslel na práci? Vážně vám není vedro?“

Slova se mu táhla jako asfalt na krajnici. Vhodnější bude korektní ráznost a vypaření.

„Například já, pane Graublocku. Uzávěrka se nám blíží a výhodná pozice pro vaši inzerci by mohla být zablokovaná. Podívejte, předběžně jsem vám blokla tohle místo,“ ukazovala návrh. Byl tam už nástřel inzerátu od kolegy z Plzně, který by Graublockův sklad dobře doplňoval.

„Ale to nevyunikne! Spíš bych to dal někam ke stavebninám!“

Ani nespustil oči z halenky.

„V tom případě by bylo výhodné uvést větší sortiment, včetně fotografií. Náš grafik udělá návrh, mám tady možnost půl stránky, tedy na monitoru to bude asi tolik...Vidíte, tady by byla na celou, jako to má Stavebnina Braurer.“

„To je jistě zajímavé, ale neodložíme nudnou práci...? Můžete si taky odložit, trochu se zchladit...“

To už bylo moc. Předklonil se, polštářková tlapina se sunula po desce stolu. Dáše se udělalo mdlo. Stačila pouhá představa, že se jí TOHLE dotkne. I kdyby jenom nehem! Podívala se do jeho mlsných očí a všimla si, jak pan „klient“ špulí vlhkou hubičku. Růžovoučkou a dychtivou. Kristova noho, parchant olezlej! Nebo si snad myslí, že je roztomilý?! Rázně vstala a sklapla desky.

„Máte pravdu, je horko a takhle opravdu nevypadá obchodní jednání. Necháme toho. Prosím, ozvěte se v trochu příhodnější dobu, dám vám k dispozici číslo na centrálu.“

Spadla mu čelist, nezareagoval dost rychle, takže proklouzla do předsíně a vyběhla ven. Naštěstí nikde nebylo zamčeno, panelák mohla

zevnitř otevřít. Dostala facku od horka, ale oddechla si. Radši se pustila opačným směrem, jen aby neprošla kolem jeho oken.

Cestou uviděla název další ulice, kde by měla sídlit jistá firma. Schlíple vytáhla seznam, zvolnila, sledovala čísla popisná. Kruci, tohle už je zase fiktivní! Týden jako víno, že jo?

Když došla ke dveřím a uviděla jen zvonky obyvatel, potvrdil se jí další smůlovatý den. Evidentně další neexistující firma. Ověřila to ihned u řečné paní, která zrovna vycházela z vrat. Ani Vietnamec na podnájmu, nikdy tu nebyla kancelář, tady jsou samí slušní lidi, starousedlíci, všichni o všech vědí.

Zavolala Petře na ústředí. Že rozpracovala sklad Graublocka a možná z toho něco bude. Podle spokojeného mňoukání nadřízené bylo Dáše naprosto jasné, že pokud tam Prasátko zavolá, šéfka se s ní o provizi nešábne.

Tohle bylo na panáka nebo kafe. Sedla si do kavárny a začala v seznamu hledat, co dalšího projde. Tohle už měla nacvičené. Při prohře se jít nadechnout a plánovat. Jak se člověk začne utěšovat nebo připustí, že je otrávenej, nasmrádne totální porážkou a dlouho se z ní nevyhrabe.

Nad symbolickou rakvičkou si uvědomila, že o Graublockovi musí mlčet jako hrob. Tohle někomu vyprávět, ještě jí seřve, že je blbá, k někomu vlézt do bytu. No, je. Ale taky bez prachů. A co si budeme povídat, kdo by čekal, že potká zrovna Prasátko?! Měla i reference. Hm, třeba to viděla přehnaně, třeba pro něj byla jenom vzduch, když se choval jako čuně. Jak se hrabal v trenkách, jak si to chlapi dovolí jen sem tam i před letitou manželkou. Tedy tak si to Dáša zatím myslela. Sebevědomí jí to nepřidalo. Jestli jí měl za póvl, lehčí zboží, taky nic pro zasmání.

Jak tak občas koukla z okna, měla přes ulici papírnictví. Něco tam potřebuje... Sakra, ještě ráno věděla, co by měla koupit! Ten buran jí dal zabrat. Nemohla se už na nic pořádně soustředit. Dopila kafe a rozhodla se tam podívat ve stylu „chci to a nevím co“. V takových obchůdcích se najde leccos pro radost, ségra bude pozítří slavit.

Měli tam pár hloupůstek, to ano, ale jinak se Dáša nechytala. Rozhlížení nebylo nic platné, nevzpomněla si, ale přihodila k nákupu pár vtipných přáníček zbytku rodiny. Starší ročníky nemůže odbývat po telefonu. Vyšla ven, zjistila si dalších pět firem podle seznamu – a najednou stála zase před krámkem. Adresa seděla, název ne.

„Promiňte, že ruším, nevíte něco o firmě Jupiter? Měla být někde tady...“

„Ta loni skončila, vlastně se přestěhovala,“ vysvětlovala ochotně majitelka. Daly se spolu do řeči, proč a jak tady Dáša chodí a že na tomhle místě jdou paní kšefty celkem dobře, turisti i zdejší. Krámkem byl mrňavý, ale Dáša u té paní ulovila celou pětistovku na provizích. Jen proto, že nijak nenaléhala a ochotně odpovídala na to, co považovala za zdvořilý zájem znuděné paní. Zákazník v krámě totiž dělá představu obchodu, kam lidi chodí. Skutečně její přítomnost přitáhla dvě skupinky s útratou několika stovek. Paní majitelka zaskakovala za prodavačku a vedle tohoto měla ještě tři další obchody v okolí. Přinesly si štěstí navzájem, což je příjemný výsledek.

*

Za dnešek toho bylo až dost, Dáša zamířila na autobus. Teď prostě musela šetřit, autíčko potřebuje výměnu tlumičů. Předělala kvůli tomu i rozpis jednání. Obchodu škodí, když je závislá na nějakém spoji. Vlaku? To by už byla za socku!

Jéžiš, to se toho ksichta nezbaví?! Zahlédla přes ulici funícího Graublocka a znechuceně zapadla do prvních dveří, jen aby ho nemusela potkat. Asi by se stejně minuli, zjistila za chvíli. Prostě jenom šel k autu, držel kytku. Že by čekal tu přítelkyni?

Pokrčila rameny, šla ven a pokračovala k autobusáku. Nezůstala klidná dlouho. Ten chlap se jí zkrátka rozhodl plést do cesty znovu. Měla Prasátka plné zuby. Samozřejmě, vlezl k jejímu stanovišti! Vzápětí klidnila hormony, vždyť sem jede bus od Prahy. Což je docela sranda. Přítelkyně z něj vystoupí, Dáša nastoupí... Nebo je to nápověda štěstíčka? Hrr na něj!

Nadechla se, pohodila vlasy, lehce k němu připlula, se zářivým úsměvem. Lidi, co se s nimi předtím blahosklonně zdravil, zpozorněli. On tedy rozhodně nezářil, sjel ji pohledem, jaký by ji měl zarazit aspoň metr pod zem. Šveholila nadšeně, jako by tu kytku držel pro ni.

„Jéé, moc ráda vás tu vidím! Byl to příjemný den, co říkáte?“

„Ehm, nevím, proč... Jak...“

Tím, že koktal, několikrát přešlápl a začal koukat směrem, odkud měl přijet autobus, Dáše potvrdil, že smí být potvora. Pořádná, hnusná, perverzní. Smí si to užít.

„Udělal jste mi radost, že jsme se tak pěkně dohodli na smlouvě, pane Graublocku. Ještě, že vás vidím, potřebuji malé upřesnění. Chtěl jste tu detailnější verzi, vidíte?“

„To snad nebudeme tady...“

Rozpačitě se snažil poodstoupit. Jeho známí natahovali uši. Rozhlédla se po nich, aby dobře viděli, že s Graublockem jedná celkem výstavní kus. Tentokrát měla rozepnuto až k podprsence. Graublocka očka

zrazovala, ale střílel pohledem po těch známých. Dáša si umanula, že tohle musí vydržet. Za ten jeho umakart, cibulák, pantofle a igelit! Za tu nohu pod stolem a prasátkovský rypák. Za jeho krysí očička, co strachem zapadají do důlků. Za orosené čelo, po kterém se strachy koulí veliké kapice potu! Hnusilo se jí dělat mrchu, ale bylo to pro Prasátko velice zdravé. A pro Dášinu peněženku taky. Prachy nesmrdí a jestli Graublocka zmákne, vyhojí se.

„Ale budeme,“ řekla tvrdě. Budeme, v duchu opakovala. Za to, že mu jak trubka vlezla do bytu, že musela koukat na jeho trenýrky a vůbec... Asi pochopil. Nebo už zahlédl autobus?

„Dej to sem a zmiz.“

Syčel jak pára z trubky. Rudý byl docela dost.

„Ovšem, hned to vytáhnu, momentíček. Jste velmi laskav, s vámi je radost jednat.“

Mluvila hlasitě, radostně až nadšeně a hrnula na něj i okolí, jak je milá a svět úžasný. Kolem nich projel místní spoj. Aha, tak on se Graublock splet! Už mu nedovolila couvnout. Veřejnost je někdy fajn. V klidu smlouvu doplnila a nechala podepsat. Razítko s sebou neměl, ale zrušit si to netroufne. Nebo běda mu!

„Zbytek vyřídí naše ústředí. Hezký večer,“ podala mu ruku a on ji s hodně kyselou tváří stisknul. Tentokrát silou, aby se aspoň nějak pomstil. Jenže s dlaní, vyčpanou sádlem, to nebylo moc platné.

„Můžu se ještě vrhnout kolem krku nebo ztropit scénu, vyberte si,“ pronesla s tváří ztuhlou úsměvem. Líbání nezmínila, ta představa byla neúnosná i pro vyhrožování. Znovu se opotil. Vtom už přijížděl ten správný bus od Prahy. Graublock od Dáši skoro odskočil.

Pomaličku a ladně přešla pět metrů ke svému stanovišti. Házela úsměvy okolo jako modelka. Lidi se pořád ohlíželi. Po ní, po něm. Ona ne. Nepotřebovala to. Pohledy těch, které míjela, jí naznačovaly, co se děje vzadu.

Kdyby přece jen těch několika chlapů nebylo, zjistila by všechno už jen proto, že si sedla za dvě upoceně dámy, které o tomhle zapadákově věděly první poslední. A drbaly a drbaly. Smlsly si i na Dáše, že ji viděly chodit po městě a co s Graublockemasi má, to je takovej slušnej člověk, ale nechodí von s tou ženskou z Plzně? Jó z Prahy, a dyk je to jedno. Hele, to je odvaha, jednu vyprovodí a druhá přijede. Ten to ale roztáčí, co paní umřela, chudák... Sekretářka? To je přece normální, ta se nepočítá. Ale kdyby to věděl ten její, tak je ještě dneska zmydlí oba!

Dáša nelenila, několik jmen si zapsala. Člověk nikdy neví, co u onoho velmi slušného pána ještě bude muset použít. Zbyla ještě půlhodinka klidu. Uvelebila se, přivřela oči. Promítly se jí zážitky posledních dvou měsíců. Prasátkovo příbuzenstvo. Nebo spřízněnci. Sakra, vždyť je jich sotva třetina?! Navíc je umí zpacifikovat, spíš to berou jako hru. Všichni zúčastnění. Nepřekročili by meze, spíš jdou jen tam, co je jim dovoleno... Člověk zkrátka přijde, předloží nabídku, shodne se nebo ne a jde. Získané klienty za rok objede znovu a má svoje jisté.

Jasně, najde se prokurista, co se vysmívá, předvádí Obchodní rejstřík nebo adresář zavedených kontaktů, ale to bylo jen dvakrát, navíc šli brzy do kopru, celé ty jejich zavedené prvotřídní firmy. Ti by stejně na inzerci neměli a jenom dělali ramena.

Ještě tu jsou takoví tři skoro staroušci, zkrátka pánové, co si doslova užívají, že k nim přijde ona, mladá, hezká, dovolí jim žmoulat a políbit

ruku, uvařit jakési příšerné čaje do drahého porcelánu. Nebo stoprocentní arabicu.

Se starouši je dokonce fajn pokecat, mile žasnou, když Dáša ví něco o divadle a malířství. Jsou skoro naměkko, že holka jako ona nezapíchlá čtení někde u Harlekýnek. Zároveň se ona o lecčem příjemně poučí, takže dneska opravdu hodně ví o čaji zeleném a bílém nebo o tom, že nejlevnější černé kafe zrnkovka a arabica jsou sakra rozdílné kategorie. Tyhle staré džentlmeny má Dáša opravdu ráda a docela by bylo pěkné posedět se všemi najednou, seznámit je. Upřímně jim přeje, když zase cestují po světě a znovu navštěvují vzdálenou rodinu nebo přátele ze starých časů.

Tito pánové, vesměs křísící rodinné firmy, tvoří hodně drsný protipól Graublockovi a několika slintalům, na které je nejlepší fintou mírně vyvalit přírodní trojky ve výstřihu. Něco za něco, i když se Dáše takovýhle obchod extra nezamlouvá. Jenže slintaví podšéfíci dají aspoň málo, pětistovku provize. Jeden už dokonce používá deodorant a v kanclu nesedí v kraťasech! Dáša je vlastně kulturně povznáší. Modernizuje a poněkud zjemňuje české mravy, ale Prasátko – to je prostě menhir!

*

Paní Dagmar Hall se vrátila do přítomnosti. Manžel tu má jisté obchodní plány, ji pasoval na znalkyni místních poměrů. Bejvávalo... Od časů, kdy se potkali nad šálkem vynikajícího čaje, sem jezdí pouze k její rodině.

Prý bude vhodné do některých papalášů investovat. Přesněji řečeno do jejich stran. Nerozmlouvala mu to, v Čechách je, jak vidno, stále možné všechno. Aspoň že Graublockova strana už nepřichází v úvahu, potápí se.

Večírek plynul hladce. Dáša pozorovala cvrkot a porovnávala s minulostí. Pánové již mají tu a tam obleky ušité na míru a zdobí se dámami o dost mladšími po svém boku. Konverzace plyne podobně, jako za starých časů. Stačí projít sálem a paní Dagmar si osvěžila a doplnila mnohé detaily zdejšího společenského života. Sám pan poslanec se prý snaží v parlamentu dost zoufale udržet, staví si vilu jako palác a navíc má hypotéku, chudáček. Se ženou se co nevidět rozvede, to víte, když je na obzoru šikovná mladá zlatokopka... Nezměnil se. Zdalipak ještě nabízí hostům ty ošmačchané pantofle?

Střetla se s Graublockovým pohledem a rozpustile zasmála. Třeba ji bude svádět a dvorně dobývat, jen aby se zachránil. Komik jeden. Zrudnul, zatímco ona se zavěsila do svého manžela a v nesmírně dobré náladě užívala večera. Balvan, balík nebo menhir, ono je to v Čechách jedno. Večírek pro místní elitu má zvláštní pachutě. Paní Dagmar se však může usmívat a bavit představou prasátkovského ztroskotance. Olé!